

SAHİPSİZ FOTOĞRAF TEFRİKASI

VI: SAÇLARIN TARUMAR GÖZLERİNDE NEM

Numan Keser

*Bir de bakmış ki gün akşam olmuş.
Bütün hikâyeler uyumuş.
Anneme...*

Zafer

Sefaletin izleri ne sabunla ne de ütülü gömlek yakalarıyla gizlenir. Gözbebeğine işleyen yoksulluk; tenden ruha akarken birkaç damlayı da bakışlara sürer mutlaka. Yüzdür yıkanır, gözdür silinir fakat suyun bütün imkânları sefalete bulanmış bakışlarda çaresizdir. Sıcak su ancak kiri akıtır ayakuçlarından oluklara. İsenden, gölgeli lekelelerinden arınan eller bembeyaz olur, omuzlardaki yorgunluk izleri silikleşir, saçlar sabunun heyecanı ile keçe gibi sertleşse bile artık paktır. Her yanı saran kükürt kokusu insanda vahşi bir haz uyandırır. Kükürtlü su, tabiatından mıdır bilinmez, insana hoşluk hissi verir. Kaldı ki hamamda geçen süre daha da uzarsa, kükürt sayesinde -veya yüzünden- sarhoş olmamak içten bile değildir. Alev sarısına boyanmış mermerlerin derz aralıklarında, kendilerine rahat bir yatak arayan uzun ince nehirler koşar adım uzaklaşır. Güneye bakan duvardaki pas tutmuş kalın borulardan, kasabanın çayına ceza gibi dört kükürt pınarı, dört oluk, dört kara delik açılır. Hamamdan çaya boşalan suyun sıcak dumanı, kükürt kokusunu yine bütün kasabanın üzerine boca etmeye kararlıdır. Sürüp giden bir seremonidir yaşanan. Sonsuz bir devridaim... Belki yüz belki iki yüz yıllık bir akışın içinde zaman zamanlığını yerine getirir.

Kesenin gazabıyla kızaran yanakları, buruş buruş olmuş elleri ayakları temizdi temiz olmasına ama yıkandıkça, kirini akıttıkça büsbütün çirkin olmuştu Zafer. Sırasıyla kunduracıya, berbere ve hamama gitmişti. Fakat sefalet oyunbazdı. Vücudundaki izler, sefaletin oyduğu kemik gölgeleriyle birleşince fukaralığı hepten ortaya çıkmıştı.

Bu muzip göz bağı bir tarafa bırakılınca Zafer'in geriye doğru taranmış muntazam saçları, büyük denebilecek kadar iri gözlerine refakat eden kalın kaşları vardı. Sefaletin oyununu bozmak için asgari bir güzellik lâzımsa Zafer'de fazlasıyla bu güzellik mevcuttu. Yüzündeki kırmızı gölgeler silindikçe, hamam rutubetinin sıcaklığı vücudundan yavaş yavaş çekildikçe yine eski hâline döndü Zafer. Keskin çizgileri, dolgun çenesi ve iki dağın tepesini andıran kavisli dudakları elle çizilmiş kadar kusursuzdu. Dudağının hemen altındaki gamzesi, son dokunuş telaşıyla kondurulmuş bir nişan gibiydi.

Uzun yollar vardır sonu denize açılan. Akşamsefası dolu saksıların yanı başına kurulu masalarda yorgun argın, huzurlu yaz geceleri... Telaşsız telaşlar, zamansız zamanlar, kedersiz kederler... Dünya akarken dört tekerleğin altından, camdan sarkan kısa kollu gömlek dışarıda rüzgârın saçlarına dokunur. Şehirler birbirine bağlanır, duraklar durakları doğurur. Menzil varsa murat varsa umuttan bulutlar da manzaraya dâhil olur. Olmak ne çoktur dünyada. "Ol!" denilince neler neler olur. Bugüne dek bütün mümkünlerden habersiz, bütün olmuşlardan ve olacıklardan nasipsiz Zafer, şimdi ne adını ne de rengini bildiği bir telaşın ortasındaydı. Sanki ötelerden bir ses "Ol!" deyivermişti de Zafer ilk defa "Ol!" emrine tutulmuş bir cümlelerin biricik öznesi olacaktı.

Zafer'de tek bir mümkün vardı hayata dair. Sevdalanmıştı ve ne yapıp edip muradına ermekti niyeti. Bundan başka bir emel tanımadı hiç hayatında. Gönülünün en manzaralı odasına gelip kurulunca sevda, habersiz olduğu bütün mümkünleri, bütün ihtimalleri silip attı Zafer aklından. Tek mümkün sevdaydı. Sevdasından başka her şeye yabancıydı.

Yol bilmez, iz bilmez bir divane... Hayatta toy, sevdada mahir. Aklına öyle bir delilik düşmüş ki, kime anlatsa gülerdi. Sonu ne olur, kapılardan mı kovulur, başa taç mı olur, düşünmedi. Aklına öyle bir delilik düşmüş ki, illa çıkacak o yola. Sırtında çıkını, aklında sevdası, teninde kü-kürtle karışmış sabunun heyecanlı kokusu... Zafer, "Ol!" emrine amade bir cümlelerin içinde aklındaki delilikle konağın bahçe duvarına baktı.

Konak

Karacalı Osman Efendi'nin taş konağında, sabahın erken saatlerinde evin erkekleri -konağın senelerdir hiç şaşmayan adetleriyle- işe, camiye, çarşıya pazara uğurlanmış; evin kadınlarıysa gündelik telaşlarıyla meşgul olmaya başlamıştı bile. Hateme Hanım sedirli odada sabah kahvesini içerken bir taraftan Sacide'nin dün geceki pervasızlığını düşünüp kendini gelinine karşı dolduruyor bir taraftan da soğuktan taş kesilmiş gül lokumuyla kavga ediyordu. On iki odalı ve iki büyük salonlu bu konağa ruhunu hiçbir zaman sığdıramayan Hateme Hanım, Osman Efendi'nin ikinci eşiydi. Osman Efendi'nin ilk eşi 1915 yılında bütün şehri saran işgal günlerinde vefat etmişti. O karanlık günler bittikten sonra hayat yavaş yavaş eski hâlini almaya başlarken Osman Efendi yeniden evlenmek istemiş ve Hateme Hanım'ı konağa hanım olarak getirmişti. Hayat, Karacalı Osman Efendi'nin taş konağında hiç şaşmayan bir saat işleliğiyle akıp giderdi. Yazılı olmayan sayısız kural herkes tarafından kabul edilmiş, Osman Efendi evdeyken konağın düzenini bozmaya cesaret edecek gücü Sacide dışında hiç kimse kendinde görememişti. Dirlik ve düzen Osman Efendi'nin evde olduğu saatlere pay edilmişti. Dile gelse kendi hikâyesini yazacak bu taş konağın altında Osman Efendi'nin Hateme Hanım'dan bir oğlu ve bazı saadetli günleri de olmuştu. Hatem Bey evin tek erkek çocuğu olduğu için tabiatıyla rahat büyütülmüş, başına buyruk bir adamdı. İpe sapa gelmeyen hâlleri hepten sınırı aşınca alelacele evlendirilmiş, onu çekip çevirmesi ve biraz olsun yuvasına bağlaması için Sacide eve gelin getirilmişti. Hateme Hanım'ın en büyük pişmanlığının ete kemiğe bürünmüş bir timsali olarak konağın içinde dolaşan bu genç kadın çok geçmeden aileye iki erkek torun verince Hateme Hanım'ın onu baba evine gönderme hayalleri de suya düşüvermişti. O zamanlar konakta Osman Efendi'nin henüz hayatta olan kız kardeşleri ile -Ulu Anne diye seslendikleri- annesi de yaşardı. Sacide ve Hatem'in oğulları Murat ve Selim de eklenince kalabalık bir cümbüştü yaşanan. Hemen her gün aynı fasıllar oynanırdı konak sahnesinde. Topaçlarını kaybeden Murat, Selim'e sataşır, bağıra bağıra ağlayan Selim, Sacide'nin heyheleylerini konağa buyur ederdi. Onlar analı oğullu küçük bir tufan koparıırken Hatem de bu kargaşanın ortasına giriverirdi. Hateme Hanım bir eliyle başını tutarak merdivenleri gıcırdatır bir eliyle de parmak sallayarak lanetler yağdırırdı. Fakat bu şükredilesi bir cümbüştü. Sacide ile Hatem'in kıskançlık kavgaları alevlendi mi konakta taş üstünde taş kalmaz, herkes kaçacak delik arardı. Bu toz duman Osman Efendi evden çıkar çıkmaz başlar, akşam ezanıyla eve dönen Osman Efendi'nin gelişiyile yatışırdı. Tüm bu konak kabaresinin içinde kendine herkesten ayrı bir dünya inşa etmeyi başaran Hamide ise Osman Efendi'nin göz bebeği idi. Rahmetli eşinden Osman Efendi'ye kalan tek hatıraydı. Gün geçtikçe annesine daha da benzeyen Hamide, babası için eski mutlu günlerin, ilk sevdasının ve ilk gençliğinin yaşayan canlı bir hatırasıydı. Kocasına sürekli eski karısını ve eski hayatını hatırlatan bu genç kız Hateme Hanım için elbette huzursuzluk sebebiydi.

Hamide annesini kaybettiğinde henüz bir yaşındaydı. Rus işgali şehirden kasabaya sığıncaya Osman Efendi'nin taş konağı derhâl elinden alındı. İşgal güçleri bu korunaklı ve sağlam konağı karargâh olarak kullanmaya karar verir vermez Osman Efendi ve ailesi evsiz kaldı. Canlarını kurtarmış olduklarına şükrederek evden uzaklaşırken Osman Efendi'nin eşinin kucağında ağlamaktan morarmış Hamide vardı. Büyük bir korkuyla kasabadan ayrılp Gorga Dağı'na çıktılar. Küçük bir oyuğun içine saklanıp Osman Efendi'nin kardeşleri onları bulana kadar orada kaldılar. İlk başlarda Osman Efendi ne kardeşlerinden ne de akrabalarından haber alabildi. Uzun süre ses soluk çıkmadı hiçbir yakınından. Osman Efendi bazen yiyecek bir şeyler bulmak için bazen de kardeşlerinden bir haber alabilmek için bu rutubetli dağ oyuğunun dışına her çıktığında gördüğü manzaranın dehşetiyle koşarak geri dönmek zorunda kalırdı. Gününü, saatini, tarihini hâlâ tayin edemediği o dağ odasının içinde kaç zaman geçti, kaç güneş ölüp dirildi bilinmez. Karanlık oyuğun ıslak zemininde zavallı eşi, alelacele yanına aldığı birkaç parça kıyafeti başına yastık yapıp sağ kolunun üzerine yatmıştı. Doğumla beraber iyiden iyiye kötüleşen hastalığı bu rutubetin içinde hepten vücudunu ele geçirmiş, açlıktan ve korkudan bütün sağlığını yitirmişti. Göğsünün yanında yatan Hamide, acıktıkça annesinin memesini emiyor, karnı doyunca tekrar uykuya dalıyordu. Yaşadıkları çaresizliği bilmiş de sabiliğini bile bir kenara bırakmış gibi sakin sessiz uyuyordu Hamide. Sık sık eşini konuşturmaya çalışan Osman Efendi her geçen gün daha da azalan yarı baygın cümleleri eşinin hastalığına yoruyor, gün geçtikçe zavallının daha da kötüleştiğini biliyordu. Hâl böyle olunca gücünü daha da tüketmesinden korktuğu için karısını eskisi kadar konuşmaya zorlamıyordu. Duruma alışan kulakları, günlerce bu karanlık sessizliğin içinde kendi duasından başka hiçbir şey duymaz olmuştu. Günler önce ruhunu bu oyuğun içinde teslim eden eşini fark edemeyecek kadar karanlık bir boşluğun içindeydi Osman Efendi. Küçük Hamide, her şeyden habersiz can vermiş annesinin göğsünden günlerce süt içmeye devam etmişti. Murat varsa umut da vardır ve rızkı veren Allah'tır. Nihayetinde Hamide bu çaresiz karanlığın içinde ölümün bembeyaz suyunu içerek karnını doyurmuş ve hayatta kalmayı başarmıştı.

O günlerin hikâyesini, vefat eden annesinin koynunda nasıl da huzurla uyuduğunu defalarca dinlemişti babasından. Mucize gibi bir şeydi yaşanan. Göçüp gitmesine rağmen günlerce sütü kesilmeyen o annenin anneliğine mi şaşırmalıydı yoksa hayatta kalması için bunca imkân yaratan kadere mi? Hatırasını her dinledikçe içini acıtan bu maziyi hiç unutmadı ikisi de. Her hatırlayıştta ıslanan gözleriyle babasına sarılıp ağlardı Hamide. Annesini ise hep acıyla karışık bir huzurun içinde anardı.

Hamide

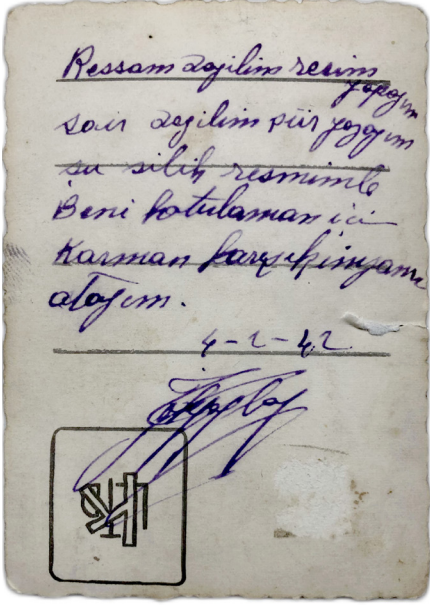
Hamide için “İnce Kız” derdi kasabalı. Upuzun boyu, incecik beli ve bembeyaz teni ile başka bir âlemin haberini verir gibiydi yüzü. Hele saçları herkesin dilindeydi. Böylesine canlı böylesine güzel saç olsa olsa bir kerametti. Karacalı Osman Efendi’nin biricik kızı Hamide... Osman Efendi ilim irfan sahibi bir münevverdi ve Hamide de babasının bu ilminden fazlasıyla istifade etmişti. Küçücük yaşlarda benim diyen âlimlerin bile el sürmediği kitapları babasıyla beraber okumuş, Osman Efendi’nin tarifi ile “*Garp âleminin mümtaziyetini şark usullerinin kaynağıyla birleştirmiş bu mealde numune bir evlat*”tı. Hamide’nin babası ile olan bu bağı vedayı da bir hayli güçleştirmiş, elli dört yaşında vefat eden Osman Efendi’nin erken ölümüyle Hamide’nin dünyası başına yıkılmıştı. Hamide’nin hâlâ hatırladıkça canını yakan o yıl konağın en yaşlı ve karanlık yılı olmuştu. Önce Osman Efendi’yi ardından Hateme Hanım’ı uğurladılar. Alt kattaki kalfa ile kalfanın evin işleriyle ilgilenen küçük kızı sayılmazsa, kardeşi Hatem ve Sacide ile koca konakta yapayalnız kalmıştı Hamide. Kaldı ki Hatem biraz olsun saydığı tek kişi olan Hateme Hanım’ın vefatından sonra hepten evin yolunu unutmuştu. Çocuklar liseyi İstanbul’da yatılı okuyor ve sadece tatlillerde eve geliyordu. Geriye ise sadece huysuz Sacide ve heyheyle kalıyordu.

Osman Efendi ardında büyük bir miras bırakarak gitmişti. Hamide bu mirasın nereden ve nasıl geldiğini hiç bilemedi. Sadece hayal meyal hatırladığı bir çocukluk anısı duruyordu aklının köşesinde. Rus işgalinin ve savaşın izlerinin yeni yeni silindiği yıllardı. Hamide o sıralar altı yedi yaşlarındaydı, büyük halasının kucağında konağın merdivenlerini inip çıktıklarını hatırlıyordu. Olanı biteni şaşkınlıkla seyrettiği bir manzara vardı önünde. Babası konağın bodrumundan yerin altına açılan gizli bir kapağın başında Hamide’nin içine rahatlıkla sığabileceği sandıklara avuç avuç altın dolduruyordu. İşgal haberini alır almaz saklamışlardı bütün varlıklarını. İşgalden seneler sonra sular tamamen durulunca kardeşler arasında bölüşülmüştü altınlar. Osman Efendi’nin babası çok varlıklı ve büyük bir adamdı. Hamide bu hikâyeyi de çok dinlemişti babasından. Demek o ki; büyük babası oğluna, Osman Efendi’de kendi çocuklarına bir miras devretmişti. Hamide bu miras sayesinde pekâlâ huzur içinde yaşayıp keyifli bir hayat sürebilirdi fakat içindeki derdi söküp atacak hiçbir teselli bulamıyordu bu koca mirasın içinde bile. Uzun yıllar hem babasının hem de üvey annesinin hastalıklarıyla, ağrılarıyla, perhizleri ve bakımlarıyla bizzat ilgilenen Hamide değil evlenmeyi konağın eşliğinden ayağını çıkarmayı bile aklına düşürmemişti. Babasını kaybettiğinde içten içe artık evlilik hayalleri kuracak yaşı geçtiğinin farkındaydı. Kaldı ki evliliğe dair büyük bir korkusu da vardı Hamide’nin ve ne tuhaftır ki bu büyük korkunun mimarı babasıydı. Osman Efendi giderayak Hamide’nin içine öyle tarifsiz bir sıkıntı koymuştu ki, Hamide ne yaparsa yapsın bu hatıranın gölgesinden kurtulamıyordu. Osman Efendi’nin hastalığının en ağır ve son günlerinden kurtulmuştu. Biraz can derdi biraz da ecel korkusu derken akıllı da bulanmıştı epey Osman Efendi’nin. O sevecen, tatlı dilli, hâlden anlar adam gitmiş yerine karabasan gibi etrafındaki herkesin üstüne hücum eden aksi bir adam gelmişti. Hamide tüm bunlara

hastalığın sebep olduğunu bilir sadece dua ederdi. Bir gün büyük sofadaki masada sabah bir türlü fırsatını bulamadığı kahvaltısını nihayet yaparken içeriden Osman Efendi sesleniverdi. Hemen gidip Doktor Agop'u çağırmasını istedi Hamide'den. Hamide lokmasını olduğu gibi bırakıp babasının isteğini hiç ikiletmeden ayaklanıverdi. Şu saçlarımı hemen tarayıp toplayayım giderim dedi. Bunu duyan Osman Efendi hiddetle "Ey gidinin kızı... Saçının teli kadar dert göresen!" deyiverdi. Hamide işittiği cümlenin ağırlığı altında mı ezilsin yoksa babasının bu hâline mi ağlasın şaşırıp kaldı. Daha çok küçük yaşlarda Ulu Anne, Hamide'ye büyük bir nasihat vermişti. Ana bedduası çürüktür, dayanmaz geceden sabaha ama atanın bedduası öyle mi? Ananın sütü yolunu keser bedduanın ama babanınki öyle mi? Hamide, kendini bildi bileli üzerine titreyen babasının bu hastalık hâliyle ettiği lafa gönül koyacak değildi elbette ama bilirdi ki söz niyetti. Öyle ya da böyle bu söz bir kere söylenmiş, çınlayarak konağın duvarlarına işlemişti. Osman Efendi'nin bu lafı Hamide'nin dünyasını altüst etti. Babasını yitirdikten sonra o dillere destan saçlarını kısacık kesip bir daha da hiç uzatamadı Hamide. Elinde olsa bütün saçını yolup yok edecekti. En çok da bu korku yüzünden uzak akrabalarından, komşu konaklardan ve hatta yakın şehirlerden bile gelen taliplerini geri çevirmiş, kendini bu konağa kapatmayı seçmişti. Eğer evlenirse saçının teli kadar dert görecekti. Eğer bu konağı terk ederse elleriyle kendi kaderini mahvedecekti. Tam da bu sebep yüzünden yıllar yılı Hamide'nin aşkıyla yanıp tutuşan Zafer, ne yapmışsa mura-dına erememiş, Hamide'ye erişememişti.

Araya nice hocalar, nice akrabalar koyulmuştu Hamide'ye talip olmak için. Fakat Hamide'nin kararı kesin Zafer'in ısrarı ise akıl almazdı. İlk gençlik yıllarından beri Zafer'in bütün dünyası Hamide olmuştu. Önceleri evlilik için daha erkendi, sonraları hastalıklar ve yas günleri geldi. Ardından tüm bunlara Hamide'nin korkuları da eklenince Zafer'in bütün yolları kapanıverdi. Kaldı ki Zafer'in ailesi, Osman Efendi'nin ailesinden çok farklıydı. "İstanbulular" derdi kasabalı Zafer'in ailesi için. Osman Efendi'nin mütedeyyin konağı ile o aileyi hayalde bile yan yana getirmek imkânsızdı. Zafer ile Hamide de apayrı dünyalarda yaşardı. Hamide manen görür, manen işitir, Zafer dünyalık telaşların peşi sıra sürüklenirdi. Hamide'nin doğup büyüdüğü bu konağın geleneği ve töresi de Zafer'den ve ailesinden farklıydı. Hem Ulu Anne'nin hem de Osman Efendi'nin ağırlığı vardı konağın üzerinde. En başına buyruk Sacide bile bir yerde duracağı yeri bilir, onca yıllık aile mazisinin ve geleneğinin çizdiği sınırları aşmadan yalnızca çizgilerin etrafında gezinirdi. Hamide, Zafer'in ailesini eş dosttan çok dinlediği için kendi aile mazisi ile Zafer'in ailesi arasındaki bu uçurumu çok iyi bilir, kendisine talip olan bu ısrarcı yabancıyı her seferinde geri çevirirdi. Bu izdivacın hayrına olmayacağına ikna olmuştu Hamide. Zafer, belki de babasının bedduasının ayaklanıp kasabaya inmiş hâliydi. Hamide'ye göre bunca ısrar, bunca direktmek hayra alamet değildi. Henüz yüzünü bile görmediği sadece eşten dosttan işittiği bu adam belanın ta kendisiydi. Zafer ile yapılacak izdivaç ise Hamide için saçının teli kadar derdi hayatına buyur etmekte.

Konak

Konağın pencerelerinden birinde Hamide'yi görmenin umuduyla sokağın bir ucundan diğer ucuna gidip gidip geldi Zafer. Araya hep birileri girdi. Bir kez olsun Hamide'nin karşısına çıkamadığı için hayıflanıp duruyordu. Ne çarşı ne pazar bilirdi Hamide. Osman Efendi'nin ölümünden sonra hepten ayağını eşikten çekmişti. Zafer Hamide'yi ilk gençlik yıllarından beri bilirdi. Fakat Hamide kendisini biliyor muydu, hatırlıyor muydu şüpheliydi. Konağın pencereleri sıkı sıkıya kapalı, bahçe kapısına kilit üstüne kilit takılı, Zafer'in önündeki bütün mümkünler ise kapalıydı. Fakat kararlıydı. Ne yapıp edip Hamide'ye kendini gösterecek ve hatırlatacaktı. Konağın önünü arşınlamaktan yorulunca öğlen otobüsüyle şehre inmeye karar verdi. Uzun zamandır kasabadaki herkesin di-

linde olan o meşhur fotoğrafçıya gidecek, en çalılısından bir fotoğraf çektirecekti. Mademki konağa kendisinin girmesi mümkün değildi o zaman fotoğrafı girecekti.

Birkaç gün sonra cüzdanına yerleştirdiği fotoğrafıyla konağın önüne geldi Zafer. Koşar adım geldiği konağın bahçe duvarının altında cebinden çıkardığı kaleme bakarak ne yazacağını düşündü birkaç dakika. Aklına düşen birkaç cümleyi hızlıca karalayıp çarpık çurpuk imzasıyla fotoğrafın arkasını doldurdu. Hızını alamayıp bir heyecanla fotoğrafın ön kısmını da imzalayınca yaptığına pişman olsa da artık çok geçti. İkinci bir nüshası yoktu fotoğrafın. Parası yalnızca bir tane fotoğrafa yetmişti. Nihayetinde tarihi de ekleyip notunu tamamladı Zafer. "Ressam değilim resim yapayım, şair değilim şiir yazayım, şu silik resmimle beni hatırlaman için karman karışık imzama atayım."

Kalfanın hastalandığını duyunca ziyaret etmek için yanına uğramıştı o sabah Hamide. Kalfanın ve kızının kaldığı daire, bahçenin arkasında ufak bir ev denilebilecek büyüklükte, iki odalı tek katlı bir müstemilattı. Hamide kısa ziyaretinin ardından konağa dönerken bahçe duvarının dibine doğru kürenmiş bembeyaz karların üzerinde ufak bir leke fark etti. Yaklaştıkça merakı iyice artıyordu. Küçük, muşambadan bir zarf. Zafer'in ıslanıp da heba olmasın diye kundak yaptığı muşambayı açınca önce notu ardından Zafer'i gördü Hamide. Önce nota sonra fotoğrafa tekrar baktı. Evirdi çevirdi birkaç defa elinde. Sonra bir hışımla yırtıp savurmaya niyetlendi ama bir şey durdurdu onu.

Uzun hırkasının cebine atıverdi Zafer'i. Odasına çıktı. Masanın üstünde yatan Zafer'i seyretti bir müddet. Bu simayı biliyordu, hatırlıyordu Hamide. Uzun uzun baktı, günlerce seyretti Zafer'in fotoğrafını. Derken dakikalardır önündeki fotoğrafı seyreden gölgesini ahşap zeminin üzerinde fark edince irkilip tekrar hiddetlendi. İki elinin parmakları arasında fotoğraf eğilip bükülmeye ufak bir çatlakla ortasından ayrılmaya başlamıştı ki tekrar durdurdu aynı şey onu. Öylece bırakıverdi masaya Zafer'i. Belki birkaç gün belki bir hafta kadar öylece durdu fotoğraf masada. Fakat Hamide fotoğrafa bakmasa bile gözünün önünden Zafer'in yüzünü silip atamıyordu bir türlü. Üstüne tatil için eve dönen Murat tesadüfen Zafer'in fotoğrafını görüp annesine haberi uçurunca avının kokusunu alan bir kuzgun gibi sökün etti Sacide, Hamide'nin üzerine. Sonra rahmetli küçük halanın sürekli takılan pikabı gibi aynı nakaratlar dönpü durdu evin içinde. Güfte Sacide'ye aitti elbette. Yakışıklı adam, gözleri de pek hülyalı. Hamide kır şu inadını da kur yuvanı... Hamide bir yandan insanların olanı biteni duymasından korkuyordu bir yandan da Sacide'nin ağzını kapatmak istiyordu. Ki Sacide'nin ağzını kapatmak bütün korkuları toplu olarak ortadan kaldırmaya yeterdi. Fakat içten içe Zafer'e karşı tuhaf bir yakınlık duyuyor, göğsünde daha önce hiç hissetmediği bir kıpırtı seziyordu. Başka bir şey keşfetmişti sanki Zafer'in yüzünde. Daha önce hiç görmediği sekizinci bir renk belki. Kendisi de anlam veremiyordu içinde olup bitenlere. Bir gün yine Zafer'den konuşurken Hamide'nin alı al moru mor olunca Sacide biraz daha anaç bir tavırla Hamide'ye yılan gibi sokuluverdi. Hadi aç içini, nedir aklından geçen Hamide? Aklım karmakarışık Sacide ama yüreğim o fotoğrafı elime aldığım günden beri yerinden çıkacak gibi atıyor her gece. Baktığım her yerde Zafer'in yüzünü görüyorum. Sürekli yanaklarım kızarıyor, içimde ılık ılık bir su akıyor sanki Zafer deyince. A canım, sevdalandım desene sen şuna Hamide. Hamide donup kalıyor bunun üzerine. Nasıl bir masumiyet... Âşık olduğunu bile idrak edemeyen, üzerine serili bembeyaz örtüleri hiç kaldırılmamış bir yürek. Hamide nihayetinde teslim oluyor Sacide'ye. Sonrası birkaç fasıl ağlamak Hamide'de. Bir fasıl kahkahayla sahneden çıkan Sacide'nin dünya mı umrunda ki Hamide'nin gözyaşına mendil olsun?

Zafer

Fotoğrafını bahçe duvarından aşırıldığı günden bu yana ne bir ses ne bir soluk vardı konaktan. Umutla gerçeğe dönüşmesini beklediği hayallerinin bir hezeyan olduğunu elbette anlamıştı Zafer. Başka bir şey bulmalı, başka bir şey yapmalıydı. Hamide'yi kaçırma fikri imkânsızdı. Hamide'nin de Zafer'e kaçacak hâli olmadığına göre geriye tek bir imkân tek bir ihtimâl kalmıştı. Mademki vaziyet buydu, Zafer Hamide'ye kaçacaktı. Nasıl ki bahçe duvarından fotoğrafını aşırıdıysa bu sefer de kendini aşırıp içeri atacaktı. Yol bilmez, iz bilmez bir divane... Hayatta toy, sevdada mahir. Aklına öyle bir delilik düştü ki, kime anlatsa gülerdi. İşin sonu ne olur, kapılardan mı kovulur, başa taç mı olur düşünmedi. Aklına öyle bir delilik düştü ki, Zafer o duvarı aşırıp Hamide'ye kaçmaya niyetlendi. Küçük bir çıkın hazırladı kendine alelacele. Sonra ilk iş yeni

bir ayakkabı almak gerekti. Ardından berber faslı ve nihayetinde güzel bir hamam. Hamide'nin karşısına çıkacaksa buna yaraşmalıydı her şey. Zafer ne yapıp edip olduracaktı. Sanki ötelere bir ses "Ol!" deyivermişti de Zafer ilk defa "Ol!" emrine tutulmuş bir cümlelerin biricik öznesi olacaktı.

Ufak bir patırtı ile düşüverdi bahçeye Zafer. Evdekiler önce yine kar düştü sandı. Murat "Bahçede bir adam var!" diye bağırınca hepsi pencereye üşüşüp Zafer'in kara bulanmış kıyafetlerini silkeleyişini seyrettiler. Sacide sırf göstermelik bir çığlık atıverdi Zafer'i görür görmez. Sonra kıkırdamaya başladı. Çocukları odalarına gönderdi ve çıkmamaları için sıkı sıkıya tembiledi. Hamide birkaç saniye arafta kaldı. Şimdi ne yapmalı? İnip Zafer'i kapı dışarı mı etmeli yoksa bir çığlık koparıp komşulardan yardım mı istemeli? Ya bir gören olduysa Zafer'i? Ya Hamide konağa Zafer'i alıyor gizli gizli derlerse... Silkeleyip kendine getirdi Sacide onu hemen. Koş! Ne duruyorsun, git bak bakalım derdi neymiş o hülyalı gözlerin. Sacide'de bir fasıl kakhaha... Bir fasıl daha...

Koşar adım Zafer'in üzerine yürüdü Hamide. Hava buz gibiydi ama Hamide gözünden ateş çıkaracak kadar alevlenmişti.

- Hamide...
- Be adam! Sen delirdin mi? Ne işin var evimde?
- Sana kaçtım Hamide.
- Ne?
- Sana kaçtım, al beni içeri.

Eli ayağı titreyen Hamide, gülmeye başladı birden. Bütün sınırları ayaklarının ucundan süzülüp boşalıverdi. Zafer, fotoğraftaki Zafer'den daha mı güzeldi? Deli olma Hamide, şimdi bu düşünülecek şey miydi? Birkaç saniyelik iç muhabese... Hamide gülünce Zafer'in de yüzü aydınlanıverdi.

- Billahi gitmem bir yere. Gidersen sakız gibi uzar bu mevzu. Hamide Zafer'i eve almış derler, seni üzerler. Al beni içeri, evlenelim seninle.

Haklıydı. Bir kişi bile gördüyse bu manzarayı bir iki güne kalmaz dilden dile dolaşmaya başlardı bu hikâye. Bire bin katılırdı üstelik. Karacalı Osman Efendi'nin kızı Hamide... Konağa adam alıvermiş meğer. Düşüncesi bile Hamide'nin başını döndürmeye yetti.

- Zafer sen ne yaptın?
- E dedim ya Hamide, sana kaçtım. Ama bir şartım var. Senin saçların eskiden upuzundu, nasıl kıydın onlara? Ne olur kesme bir daha.

Zafer Hamide'nin karşısında muzırlaşırken Hamide'nin kısacık saçları olandan bitenden habersiz ağaçlardan dökülen karları teker teker birer minik yıldız gibi söndürüyordu uçlarında. Hamide'nin içinde tarifsiz bir korku, korkusunun yanı başındaysa bu emrivakiye dair sessiz bir memnuniyet vardı.